O istorie adevãratã: Nãstase Scatiu

Din literatura românã clasicã, liceenii învatã despre Duiliu Zamfirescu si ciclul sãu de romane: VIATA LA TARÃ", TÃNASE SCATIU", ÎN RÃZBOI", ANA". În TÃNASE SCATIU", este prezentat ciocoiul tipic, setos de avere cu orice pret si prin orice mijloace, viclean, rãu, semianalfabet (nu cunostea nici o limbã strãinã, ci doar româna vulgarã). Deoarece învãtase pe apucate, el avea fatã de boierii adevãrati, intelectuali de rasã, un complex de inferioritate, bine mascat, dublat de o dorintã pãtimasã de a deveni si el boier. Tãnase Scatiu, prototipul ciocoiului vechi, era o copie de revolutionar tip 1848, mai precis, un revoltat care îsi dorea parvenire. Tãnase Scatiu, însã, nu avea convingeri ferme, ci numai interese. El nu-si pretuia prietenii. Din nefericire pentru Poporul Român si pentru România, aceastã categorie ciocoiascã a existat dintotdeauna, si mai cu seamã azi, cînd a apãrut un alt tip: CIOCOIUL NOU-NOUT. EI nu mai are complexul inferioritãtii. Trecut prin multe universitãti si tot felul de alte studii superioare, detinãtor de doctorate, el îsi închipuie cã întruchipeazã nu numai intelectualul sadea, ci, mult mai mult, oxigenul unei natii. Ciocoiul nou nu recunoaste cã ar fi un profitor al momentului, este fudul si convins cã acolo, unde se aflã el, este datoritã calitãtilor si meritelor sale exceptionale, nicidecum datoritã altor factori. El vorbeste limbi strãine, ascunde, siret, panglicãriile demagogice si învîrtelile obscure, se crede superior si invincibil.
Fãcînd o comparatie cu vechea noastrã ciocoime, putem observa însã si unele asemãnãri: de pildã, Tãnase Scatiu adora sã fie primit cu lãutari, pîine si sare, dorea mortis sã fie însotit pretutindeni de un alai care, lãudîndu-l continuu, îi mentinea buna dispozitie si încrederea în sine. La fel si ciocoiul nou! Atît Tãnase Scatiu, cît si urmasii lui nu cunosc sentimentul milei crestine, nici compasiunea pentru cei aflati în sãrãcie si suferintã Din contrã, sadici, prin îngîmfare, ei cred în providentialitatea lor. Ciocoiul nou cunoaste stãri de comportament diferite, pare pasnic, jovial, dar numai ce-i sare tîfna, folosind un vocabular suburban, vulgar, tigãnesc uneori, afisînd arogantã si mîndrie nelimitatã, un parvenit orgolios, un veleitar. Ciocoiul vechi se visa, din arendas, proprietarul mosiei. Ciocoiul nou, în general, se lanseazã în politicã, este oportunist, fãrã convingeri ferme, trece din partid în partid, la fiece schimbare de putere, credincios numai partidului acaparatorilor. Prezentãm acum ciocoiul nou numãrul 1 al României, NÃSTASE SCATIU", care, comparat cu ciocoiul de tip vechi, Tãnase Scatiu, pare un Goliat pe lîngã un pitic ciocoiesc.

Capitolul I
Tãrtãsesti, începutul Secolului XX

La o distantã egalã, între Bucuresti si Tîrgoviste, existã un sat din negura vremurilor, numit Tãrtãsesti. A fost si este o asezare de tip Bãrãgan, cu toate aspectele pozitive si negative ale satului românesc de cîmpie. La marginea lui trãia o tigancã, mai focoasã decît alte tigãnci din sat.Tot în acele vremuri, în acelasi Tãrtãsesti, trãia si un tãran necãjit, avînd doar cîteva pogoane de pãmînt, pe numele de familie Dumitru. Acest tãran a prins drag de tigancã si (prin legãtura lor nelegitimã) oachesa, pe numele ei de familie Nãstase, a nãscut un bãiat, cãruia i-a pus numele Marin. Cum în vremurile acelea la declararea nasterii unui copil trebuia prezentat actul de cãsãtorie, în lipsa acestuia, ofiterul Stãrii Civile a trecut în certificatul de nastere copil din flori", în locul numelui tatãlui. Deci Marin Nãstase era copil din flori, crescut de o mamã sãracã, probabil ajutatã cumva si de tatãl biologic. Tiganca Nãstase nu avea pãmînt, se întretinea muncind cu ziua pe la altii, mai înstãriti.
Si tot în acele vremuri exista un obicei, care a continuat pînã la instaurarea comunistilor la putere: acela al copiilor de trupã. Pentru a ajuta familiile sãrace cu multi copii, orfanii, vãduvele cu copii sau copiii din flori, unitãtile militare primeau, fiecare, cîtiva asemenea copii. Din hainele militare reformate li se confectionau si lor mici uniforme, iar la cazan se gãsea mereu o lingurã în plus si pentru ei. Erau un fel de soldati în miniaturã, care respectau regulamentele militare, disciplina, regimul cazon. Dacã mergeau la scoalã, tot regimentul le

asigura cele necesare (cãrti, caiete, rechizite). Unii erau trimisi la scoli de muzicã si rãmîneau în Armatã, la fanfara regimentelor; altii, la vîrsta de 21 de ani, se angajau si deveneau, cu timpul, subofiteri, iar cei mai dotati erau trimisi la liceu si, mai departe, la studii militare superioare. Asa s-a întîmplat si cu puradelul Marin Nãstase, care, fiind copil din flori si fãrã tatã legal, a fost acceptat copil de trupã la un regiment. Deoarece puradelul s-a dovedit foarte bun la învãlãturã, destept, inteligent si disciplinat, comandantul a hotãrît sã-l trimitã la Liceul Militar Mînãstirea Dealu", pe cheltuiala regimentului.

Marin Nãstase nu i-a dezamãgit pe cei care au investit în el, terminînd în fiecare an de studiu primul si, ca sef de promotie, ciclul. Comandantul regimentului a hotãrît sã-l mai trimitã si la Scoala de Ofiteri de Artilerie, pe care Marin Nãstase a absolvit-o, tot ca sef de promotie, dupã ce an de an a fost primul, dovedind a fi foarte inteligent, cu memorie bunã si extrem de disciplinat. Este promotia anului 1943 si, ca proaspãt sublocotenent, a fost invitat, împreunã cu toti ceilalti sefi de promotie ai celorlalte arme din promotia 1943, la un dejun oferit de Regele Mihai, care a dãruit fiecãruia, cu aceastã ocazie, cîte o sabie si tresele cuvenite.

Dupã regulamentele atunci în vigoare, primii 3 (seful de promotie si urmãtorii doi) de la fiecare scoalã militarã aveau dreptul sã-si aleagã garnizoana. Sublocotenentul Marin Nãstase a dat prima mare loviturã a vietii sale: în loc sã meargã pe front, ca ofiter de artilerie, el a ales artileria antiaerianã si garnizoana Brasov, unde domneau pacea, linistea si nici un pericol. La Brasov, sublocotenentul Marin Nãstase a devenit afacerist, avînd mult timp liber. Aceastã nouã preocupare a fost cea de-a doua mare loviturã a vietii sale: a românizat" 2 magazine evreiesti. Aici sîntem obligati sã dãm explicatii: în regimul Maresalului lon Antonescu, una din legile cu caracter antisemit a fost interzicerea evreilor de a avea magazine. Cum românii, ca si evreii, au simtul dezvoltat al smecheriei" s-a gãsit si solutia: UN ROMÂN (de încredere) devenea legal proprietarul magazinului, cu numele sãu trecut pe firmã, ca proprietar de drept, dar, în fapt, magazinul apartinea tot vechiului proprietar. Nimic nu se schimba, noul proprietar-paravan nu se amesteca în comert, dar primea lunar o cotã de 25-40% din veniturile realizate. De la cele 2 magazine de încãltãminte, Marin Nãstase încasa astfel (ca proprietar-fantomã) sume frumoase, lunar, afacerea fiind înfloritoare. Ca urmare, cu încetul, a devenit foarte bogat. Trebuie spus cã, între timp, tãranul Dumitru din Tãrtãsesti s-a cãsãtorit oficial cu tiganca Nãstase - mama sublocotenentului Marin Nãstase. Din cãsãtoria celor doi au mai rezultat 2 copii: un bãiat, Constantin (Costel), si o fatã, ambii cu numele de familie al tatãlui, Dumitru. Sublocotenentul Marin Nãstase a cumpãrat cîteva zeci de hectare de pãmînt agricol în Tãrtãsesti, zeci de stupi de albine si oi, 2 autoturisme, toate asigurîndu-i o viatã trãitã din plin, ceea ce un ofiter tînãr nu-si prea putea permite doar din soldã. Ulterior, el a dovedit un apetit de îmbogãtire greu de egalat.

Capitolul II
Nãstase (Scatiu) are o cãdere

A venit 23 August 1944, cu toate nenorocirile aduse de Armata Rosie. Slt. Marin Nãstase, zis si Titi, într-o zi, în Bucuresti, si-a parcat masina pe o stradã oarecare. Cînd s-a întors, masina ia-o de unde nu-i! Dupã cîteva zile, a vãzut-o cu un sovietic la volan. A tipat, a strigat hotu'", a fugit dupã masinã si chiar s-a aruncat pe botul ei. A fost arestat de politistii români si anchetat, sub stare de arest, în subsolul blocului Dragomir Niculescu (Romarta) de pe Calea Victoriei, bloc devenit al MAI. Nu a fost retinut mai mult decît durata anchetei, l-au eliberat, dar masina sa a trecut pentru totdeauna la sovietici. A doua masinã si-a ascuns-o, de fricã, în ograda pãrinteascã, sub o sirã de coceni de porumb. În urma unui denunt, i-a fost si ea confiscatã. Pãmîntul l-a împãrtit, formal, între membrii familiei, ca si stupii, oile sau animalele de povarã, asa, ca sã nu mai poatã fi acuzat cã e mosier sau chiabur. Si, cum o nenorocire nu vine niciodatã singurã, în 1946 a fost epurat din rîndurile Armatei (încã regale), devenind somer, prin vointa generalului Walter Neulander, zis mai apoi Roman.

Conform legilor de atunci, ofiterii deblocati se mai bucurau de unele avantaje. Li se echivalau

(în majoritate) examenele din scolile militare, urmînd a sustine un numãr mic de examene de diferentã, plus întelegerea profesorilor universitari fatã de acesti studenti tomnatici. Astfel, fostii ofiteri de infanterie, jandarmi s.a.m.d. deveneau licentiati în drept, iar fostii ofiteri de artilerie, geniu, aviatie sau marinã se transformau în ingineri. Asa a ajuns, în 1947-48, si fostul slt. Marin Nãstase (Titi) inginer.

Capitolul III
Inginer Nãstase (Scatiu), necazuri, bucurii, succese

Inginer ca inginer, dar sãrac, Marin Nãstase primise o grea loviturã din partea regimului comunist, chiar în trãsãtura lui esentialã: aviditatea de bani. A început o viatã precarã, cu un salariu modest (în urma averii pierdute). Cãsãtorit si repede divortat, avea de ce sã se considere un visceral anticomunist si antisovietic. Cînd discuta cu cei mai apropiati, sub impresia pierderilor suferite, devenea nervos, vînãt la fatã de urã si profera cele mai grave acuzatii împotriva comunistilor locali si sovietici.
În 1949 a cunoscut-o, întîmplãtor, pe aceea care îi va fi sotie pînã la moarte, domnisoara Elena Dragomirescu, fatã de Bucuresti, fiica lui Gheorghe Dragomirescu (salariat la Grivita Rosie") si a Amaliei, nãscutã Gush, de origine germanã, din Bucovina. Elena Dragomirescu era foarte frumoasã. S-au întîlnit-vãzut-plãcut-iubit, cãsãtorindu-se în acelasi an. Elena Nãstase, finã, delicatã, orãseancã, nu cunoscuse muncile agricole. Ea a fost repede transformatã în mînã de lucru, sclava lui Titi-tiranul, care, încã de la începutul cãsãtoriei, s-a purtat abuziv; vara o ducea la Tãrtãsesti, la muncile casnice si ale cîmpului, ca sã facã mãmãligã, într-un ceaun urias, pentru muncitorii zilieri ai pãmînturilor împãrtite formal între rude. Asta sub supravegherea atentã a soacrei tuciurii, din cale-afarã de rea. În 1950, la un an de la cãsãtorie, s-a nãscut primul copil, Adrian, alintat Ady de cãtre pãrinti. Apoi, în 1952, s-a nãscut sora lui, Dana.
Desigur cã se stie cît de greu se trãia în acei ani. O mamã cu doi copii mici nu putea obtine un serviciu, iar sotul, desi inginer, primea un salariu care nu îi asigura o viatã prosperã. Noroc cu ceva zarzavaturi sau alte alimente venite de la Tãrtãsesti. Initial, au locuit pe Colentina, în casa cumpãratã de Nãstase cînd activa ca ofiter la Brasov, pe numele surorii sale, dupã legalizarea relatiei tatãlui sãu cu tiganca Nãstase, dar sora lui Marin a decedat, tînãrã si nemãritatã, dupã care proprietarul real a intrat în posesia imobilului. Comportarea lui ca sot a fost mizerabilã. Dimineata lãsa o infimã sumã de bani pentru hrana din acea zi, încît copiii au crescut cu cartofi prãjiti si ciorbã de fasole. Frumoasa lui consoartã a purtat o hainã de iarnã timp de 20 de ani, îmbrãcãmintea ei fiind de-a dreptul sãrãcãcioasã. Niciodatã nu au intrat împreunã la vreun restaurant sau spectacol. Chiar mai tîrziu, cînd a devenit cadru universitar la nou înfiintatul Institut de Petrol si Gaze Bucuresti, financiar sau material, nu s-a schimbat nimic în viata de familie. Decît cã Marin Nãstase, care era fumãtor, a trecut de la tigara Carpati" la Kent" si a continuat sã ia prînzul la cantina Institutului, la COS" sau la vreun alt restaurant. Aproape a uitat cã are si o sotie, pe care o neglija total. Dacã aceasta încerca sã-l mîngîie, sau mãcar sã-l atingã, el o lovea. Foarte violentã aceastã corciturã tigãneascã, mereu irascibilã fatã de sotie. A lovit-o si a bãtut-o de zeci de ori, din motive cunoscute numai de firea lui agresivã. Cînd se enerva (mai din nimic), se îngãlbenea si tremura de furie. Rar, la cîte 6 luni, ba chiar un an, îsi mai aducea aminte cã trebuie sã fie si bãrbatul sotiei sale. Atît! Ciudat! Niciodatã Elena Nãstase nu si-a explicat de ce Titi al ei este asa de rece cu ea si de ce timpul liber si-l petrece cu prietenul" sãu bun, prezentat familiei ca un fost ofiter, camarad si amic de-al sãu. Întîmplãtor, odatã, un cumnat, cãutîndu-l la prieten" acasã, l-a surprins pe Titi în pat cu amicul sãu bun, însã nimeni nu-si putea închipui - în naivitatea si în necunoasterea de atunci sau în lipsa de educatie sexualã crasã - cã ar putea exista relatii amoroase între bãrbati. Deci, Marin Nãstase-Titi, zis Tapu printre cunoscuti - era... BISEXUAL!
Si-a mai fãcut un pas: a vîndut casa din Colentina, s-a mutat cu chirie într-o locuintã de pe Str. 7 Scaune si si-a cumpãrat o masinã. Apoi încã un pas: dupã putini ani, s-a mutat într-un

apartament confortabil, dintr-un bloc cu 4 etaje care, nationalizat acum, apartinuse Fundatiei Elias", bloc situat pe o stradã perpendicularã cu Calea Mosilor, foarte aproape de aceasta si de Piata Mosilor.
Fiul lui Titi, Adrian, a urmat cursurile Liceului Sfîntul Sava" (devenit Nr.1) din Bucuresti si a fost un elev mediocru în primele clase. Vacantele de varã si le petrecea la Tãrtãsesti, unde Marin Nãstase îsi ducea întreaga familie, an de an. Acolo îl chema casa pãrinteascã (renovatã si mãritã), acolo îi erau pãrintii, unchii, mãtusile, verisorii. Doamna Elena Nãstase muncea din greu, iar Ady zburda, împreunã cu alti copii din sat, adicã prietenii copilãriei sale: Toma Zaharia (devenit general în Regimul Iliescu-Nãstase); Gregorian Bivolaru (actualul mare guru" al yoghinilor sectei MISA); Gabriel Bivolaru (gangsterul deputat PDSR, care, împreunã cu escroaca Mona de Freitas, originarã din Bacãu si devenitã cetãtean englez, au furat statului 2300 miliarde lei); Marin Bucur (noul proprietar, de formã, al faimosului restaurant CAPSA, fost nationalizat). Ady se juca voios cu prietenii lui, varã de varã, fãcînd tot felul de nebunii copilãresti: pãsteau vitele împreunã, sau furau fructe din livezile oamenilor. Cînd a ajuns mare om politic, Ady nu si-a uitat prietenii: pe Toma Zaharia (politaiul corupt care si-a construit o vilã de miliarde la Tãrtãsesti) l-a fãcut general si mai marele politistilor pe Capitalã; pe Marin Bucur, rudã cu familiile Nãstase si Zaharia, l-a folosit ca paravan la cumpãrarea restaurantului CAPSA. Aceastã metodã de camuflare a proprietarului adevãrat o folosise si Marin Nãstase, uzînd de numele rudelor, atunci cînd a divizat suprafata de teren agricol, stupii de albine si oile cumpãrate din biata lui soldã de sublocotenent, ca sã nu fie trecut la chiaburi".
Metoda aceasta de camuflare a adevãratului proprietar va fi perfectionatã de Ady în cariera sa financiarã si politicã. În cazul lui Gabriel Bivolaru (cînd acesta a fost descoperit ca inginer financiar", pãgubind statul cu 2300 miliarde lei si a fost invitat la Procuraturã, desi era deputat PDSR în opozitie"), Ady, prietenul din copilãrie, ajuns presedinte de partid si deputat, a organizat, la repezealã, un mars la Procuraturã, cu circa 40 de deputati si senatori PDSR, unde au protestat, considerînd actul ca o persecutie politicã! Dupã ani de tergiversãri si disparitii de probe din dosare, în domnia bunului plac a lui Ady, Gabriel Bivolaru s-a ales cu o condamnare de 5 ani închisoare, în vreme ce un hot de gãini primeste 2 ani.
Organizatia MISA, extrem de periculoasã, a lui Gregorian Bivolaru se bucura de toleranta autoritãtilor, cu sprijin tacit guvernamental, în ciuda reactiei presei din tarã, care a dezvãluit multe din activitãtile yoghinilor si ale lui Bivolaru. Deodatã însã, ca la un semnal, dupã multi ani de armonie si pace, autoritãtile s-au pornit împotriva toleratilor, sã le urmãreascã atent activitatea, sã-l ancheteze si sã-l aresteze pe Guru-Gregorian. Pãrerea generalã este cã aceastã sectã, incredibil de profitabilã, cu un important venit financiar, si-a cam uitat protectorii. Gregorian Bivolaru a neglijat sã mai dea darul" prietenului tãrtãsestean, uitînd lamentabil zicala mafiot-dîmboviteanã: prieten, prieten, dar brînza-i pe bani! Si de aici i se trage tot necazul...

Capitolul IV

Ce naste din pisicã, soareci mãnîncã – sau aschia nu sare departe de trunchi...

Anii au trecut în goana lor nebunã, Ady a crescut si a ajuns elev în cursul superior al aceluiasi liceu, Nr.1, fost Colegiul National Sfîntul Sava". Viata familiei Nãstase a mers în acelasi fel, pînã prin 1963-64, cînd Marin Nãstase, anticomunistul convins si antisovieticul si mai convins, a hotãrît sã se înscrie în rîndurile PCR, spunînd celor apropiaji chiar asa: Îmi dau seama cã viitorul este al comunismului, mã înscriu în PCR si la fel îmi voi înscrie si copiii în partid". Marin Nãstase s-a tinut de cuvînt, s-a înscris si a devenit membru PCR. Din acel moment, viata lui si a copiilor sãi a luat o nouã directie, aceea a imposturii, deoarece el nu a urmãrit decît avantajele materiale imediate, nici vorbã de vreo motivare ideologicã!

Alesul Românilor pentru Presedintie

Pe mãsurã ce crestea, Adrian (Ady) afisa evident caracteristicile rasei bunicii lui de la Tãrtãsesti: viclean si hot ; în schimb, sora lui, Dana, semãna cu mama ei: blîndã, naivã, chiar prostutã. La 12 ani, Ady si-a descoperit, subit, bucuria de a se juca la vãrul sãu mai mic cu 6 ani, si de aceea îl vizita aproape zilnic, dupã scoalã. Dar nu ca sã se distreze altfel decît cu timbrele postale din cele 3 clasoare ale unchiului sãu. Si astfel, zi de zi, cum apãrea, dupã ce mãtusa sa îl trata cu sandvisuri, el cerea clasoarele cu timbre, ca sã se joace". Dupã cîteva sãptãmîni, mãtusa a observat cã nu mai exista nici un timbru în cele 3 clasoare. Asa a început, cu furtisagul, sã colectioneze mãrci postale. Si, de atunci, i s-a dezvoltat dorinta de a colecta, mai ales prin acaparare si furt. Odatã cu noua pozitie privilegiatã a lui Marin Nãstase (Titi), nu numai de membru de partid, cît si de colaborator al Securitãtii, sînt indicii cã si Ady a fost, încã de pe atunci, din ultimele clase de liceu, adoptat" de Securitate. Deodatã a devenit elev fruntas, iar atunci cînd la liceu venea vreo delegatie de strãini din tãrile capitaliste, întotdeauna, cuvîntul de bun-venit", în limba englezã sau francezã, era rostit de elevul Nãstase M. Adrian. Cînd era în ultima clasã de liceu, în revista Magazin istoric", au apãrut, sub semnãtura lui, unele comunicãri sau precizãri privind evenimente ori conducãtori din istoria medievalã a României, în special din zonele Banatului si Transilvaniei. Unele comunicãri erau inedite, rodul cercetãrilor" elevului Nãstase M. Adrian, uneori precise puneri la punct. Probabil cã atunci multi s-au mirat sau l-au lãudat pe autorul unor asemenea studii serioase, cu toatã vîrsta sa adolescentinã. Nimeni însã nu a stiut cã, de fapt, contributia lui Adrian - elevul minune - nu era decît semnãtura, cãci autorul adevãrat era "iubitul" lui, fostul profesor de istorie lon D. Suciu, de la Universitatea din Bucuresti, epurat din cadrele universitare în 1946, condamnat politic de 3 ori si binecunoscut ca homosexual, dar si ca un specialist în istoria medievalã a Banatului si Transilvaniei.

Aschia nu sare departe de trunchi

Legãtura lor a fost de lungã duratã, ba chiar au purtat si verighete. Desi Ionicã Suciu era mult mai în vîrstã, legãtura a fost pasionalã, si astfel a apãrut si aceastã mostenire de la tatãl sãu - bisexualitatea. Într-o searã, Adrian a plecat, beat de amor si de alcool, de la Suciu. Aproape de casã a cãzut pe trotuar; pozitie în care l-a gãsit taicã-sãu. Acesta, în 1oc sã reclame cazul la Militie sau sã-l confrunte pe Suciu, i-a dat doar un telefon.

Adrian a intrat apoi la Facultatea de Drept si, ca student, si-a continuat viata sexualã dublã. Deseori, invita la el acasã studenti negri, cu care se închidea în camerã, spunîndu-i mamei sale sã nu-i deranjeze, cã studiazã. Si biata mamã, în naivitatea femeilor generatiilor trecute, nu avea decît cuvinte de laudã pentru fiul ei asa de studios. Încã de pe la 14-15 ani, Marin-tatãl l-a format pe Adrian, prin spãlarea creierului", în mod constructiv, spunîndu-i de o mie de ori cã este superinteligent si cã va ajunge mare, dar cã trebuie sã se cãsãtoreascã cu o fatã din înalta nomenclaturã comunistã. Probabil cã asa sunau indicatiile de sus. La rîndul sãu, Marin a mai dat o loviturã importantã a vietii sale - a încercat, mai întîi la Timisoara, sã-si ia un doctorat, dar nu a reusit. Atunci a pus în miscare toatã mierea stupilor din Tãrtãsesti, pe care a vîndut-o, alãturi de alte produse agricole, si - cu banii adunati, plus o vorbã bunã" de la Secu" si-a luat titlul de doctor în izotopi radioactivi", la Bucuresti. Asa cã a devenit Doctor Inginer Marin Nãstase, fãrã sã stie ceva despre izotopii radioactivi. Nu cã i-ar fi fost foarte necesar acest titlu în cariera sa de cercetãtor stiintific sau în cariera universitarã - el habar n-avea de fizicã atomicã. A procurat doar o carte din strãinãtate, pe care a tradus-o. Titlul i-a trebuit sã justifice cã nu-i un oarecare ingineras, ci un om de stiintã, adicã un doctor-inginer sadea. Si, în aceastã calitate, a fãcut, ulterior, parte din mai multe delegatii de oameni de stiintã români, care au mers în strãinãtate, ca invitati la diferite ocazii. Iar Marin Titi Nãstase participa ca ochiul si urechea" vigilentei Securitãti, fãrã teama ca un ditamai doctor-inginer sã fie bãnuit de turnãtor. A fost în delegatii în Cehoslovacia, China, Franta, Suedia (6 luni) si alte tãri; ca rezultat al acestor plecãri, situatia familiei nu s-a schimbat cu nimic; banii primiti pentru deplasãri în

strãinãtate, în valutã, i-a cheltuit pentru sufletul sãu, pentru tabieturile sale: masina, tigãrile Kent", mesele la restaurant. Sotia, biata lui consoartã, a purtat acelasi palton (fãcut dintr-o manta militãreascã, transformatã si vopsitã) peste 20 de ani. Si tot cartofii si fasolea au fost hrana ei si a copiilor. În toti acesti ani, de urcus vertiginos al semi-tiganului Marin Nãstase, el si-a mai pregãtit o loviturã de imagine", care i-a adus bani, glorie, grade militare succesive de rezervist (pînã la cel de general) si a fost înmormîntat, cu onoruri militare, la Cimitirul Ghencea-militar. Cum comunistii au cãutat cu insistentã sã-si aibã eroii lor antifascisti, Marin Nãstase si-a ticluit o poveste mincinoasã, pe care nimeni n-a verificat-o; dealtfel, era si greu de verificat, dupã aproape 40 de ani de la sfîrsitul rãzboiului. Basmul bulibasei suna cam asa: a fost odatã, ca niciodatã, în Brasov, si se fãcea cã un tînãr ofiter de antiaerianã, care soma, din lipsã de activitate militarã, rãtãcea de unul singur, a doua zi imediat dupã 23 August 1944, pe una din strãzile orasului; deodatã, a apãrut o coloanã germanã de camioane cu soldati si armament, care se retrãgea de undeva, în confuzie si mare grãbire. Comandantul coloanei, un ofiter superior, vãzînd un chipes ofiter român, fost camarad de luptã (teoretic), a oprit coloana si, politicos, l-a întrebat pe ofiterul român, care s-a întîmplat sã fie chiar Marin Nãstase, care e directia spre Vest, spre Cluj. Proastã inspiratie a ofiterului german, care, în loc sã aleagã un locuitor al Brasovului, oras care avea pe atunci o bunã populatie sãseascã, l-a preferat pe ofiiterul român ce nutrea, în ascuns, sentimente de urã fatã de fascisti si de mare admiratie fatã de armata si poporul rus, libertate ne-a adus". Ca urmare, ofiterul român i-a indicat o directie contrarie, care mergea spre Moldova, si care ducea, de altfel, spre o fundãturã, drum bine stiut de bulibasa artileristã. Deci coloana germanã a plecat în directia indicatã de ofiterul Nãstase si s-a înfundat undeva, unde a fost pe de-a-ntregul capturatã de Armata Rosie, biruitoare.
Prin anii '80, dupã aceastã poveste, s-a turnat un film inspirat din lupta contra fascismului. Nãstase a fost consilierul regizorului si a încasat nu numai onorariul pentru munca sa, dar si o primã suplimentarã si decoratii. Nimeni nu s-a întrebat, în anii turnãrii acestui film fantezist, dacã sublocotenentul Nãstase chiar a sãvîrsit asemenea faptã si, dacã a fãcut-o, atunci de ce în anul 1946 totusi a fost epurat din armatã - fiind în asemenea grad devotat de timpuriu partidului si comunismului - sau, dacã a fãptuit acest lucru, de ce l-a tinut secret circa 40 de ani? Sfînta impostură! În acei ani s-a considerat el oare curat ca lacrima fatã de partid si devotat institutiei cu care colabora? Într-adevãr, a avut grijã ca, dupã izgonirea Regelui, în 1947, sã arunce în Dîmbovita sabia pe care a primit-o în 1942 din mîna Regelui, si cu asta a considerat cã nu a mai ascuns nimic tovarãsilor, nici mãcar averea de la Tãrtãsesti.
Dupã terminarea Facultãtii de Drept si obtinerea licentei, Adrian Nãstase (Ady) a lucrat undeva, la Presedintia Consiliului de Ministri, repartizat... stiti de cine. Dar a mai detinut o functie: a fost cooptat ca membru al Asociatiei de Strîngere a Relatiilor cu Strãinãtatea, respectiv al Asociatiei de Prietenie Româno-Americanã, Româno-Englezã, Româno-Francezã etc. etc. Astfel, el avea avantajul privilegiat al pãtrunderii fãrã fricã (în misiune) în ambasadele acelor tãri, cu ocazia sãrbãtorilor lor nationale sau la alte manifestãri social-culturale. Acolo se bucura de dublu avantaj, datoritã pãtrunderii si cunostintelor sale în limbile englezã si francezã, învãtate cu meditatori, avea posibilitatea sã vîneze victime, atît pentru Securitate, cît si pentru el. Atunci el a lucrat pentru DIE, serviciul strãinilor în trecere pe teritoriul român, adicã pe un american, de exemplu, îl cunostea la Ambasada SUA, unde Ady era invitat cu ocazia sãrbãtoririi Independentei SUA, 4 Iulie – Adrian, amabil si serviabil, americanul, fericit cã a întîlnit un localnic cu care se putea întelege. Adrian îl invita la Operã, la Athénée Palace si în alte locuri frumoase, pentru ca, în acest fel, sub masca amicitiei, sã afle scopul precis al vizitei americanului la Bucuresti; putea constata orice din întrebãrile puse, ce-l interesa. Afla dacã intentiona sã întîlneascã o anumitã persoanã, cetãtean român, si, în acelasi timp, gãsea si partenere ori parteneri pentru relatiile sale bisexuale. La un moment dat, s-a pricopsit cu o suedezã, pe care chiar a gãzduit-o acasã, în familie; cum putea oare mama lui, în aceastã situatie, sã-l bãnuiascã pe Adisor al ei cã fãcea ceva împotriva firii, mai ales cã ea nu stãtea decît acasã si cunostea doar drumul spre piatã?! Nu avea prietene, nimeni nu o vizita. Relatiile

cu familia ei erau rupte, la cererea sotului, ca fiind neconforme cu noua lui linie de impostor-colaborationist.
Tot pe la ambasade, la cea a Frantei de data aceasta, a cunoscut un francez distins, partener homosexual, care l-a invitat la Paris (individul fiind o personalitate), asa cã Adisor, pe post de fetitã, a primit imediat pasaportul si a plecat pe malurile Senei, unde a avut o lunã de miere" de toatã frumusetea; frantuzul amorezat l-a plimbat prin toatã Franta si l-a fãcut pe deplin fericit.
Întors în tarã, el a intrat într-o altã aventurã, de data asta ca bãiat. La Ambasada SUA, a întîlnit o tînãrã naivã, americancã, ai cãrei pãrinti, evrei, pãrãsiserã România în 1951, stabilindu-se la New York, unde tatãl profesa medicina. Tînãra, studentã, pregãtea o lucrare despre România, iar Ady s-a oferit imediat sã o ajute, fapt pentru care a gãzduit-o mai multe luni si cu care a întretinut nu numai relatii sexuale normale, dar a si întocmit planuri serioase de cãsãtorie. Pe vremea aceea, Adrian Nãstase nu nutrea încã dorinta de a fi conducãtor al României, i-ar fi plãcut sã trãiascã în America, sub capitalisti. Tînãra new-yorkezã era atît de prostutã încît a citit notele informative despre ea, fãcute de iubitul ei, care, din neglijentã, le-a uitat în camerã. Cînd l-a întrebat despre ele, el a linistit-o cã asa trebuie procedat, prin lege, cînd gãzduiesti cetãteni strãini si a convins-o sã nu se alarmeze. Între timp, fata s-a îndrãgostit cu adevãrat de el, dar tatãl ei a aflat motivul prelungitei sale sederi în tarã si cine este cel care voia sã-i fie ginere, si si-a chemat fata urgent la New York, i-a spus totul si a trimis-o în Franta, la studii, asa cã tesãtura lui Ady s-a destrãmat. Ea a apucat sã-i comunice ceea ce stia tatãl ei. Reactia imediatã a lui Adrian fatã de un prieten a fost: De unde stie el? A fost la c... meu?".
Probabil cã au mai apãrut si alte asemenea iubiri". Iar despre cei descusuti informativ se va afla doar dacã, vreodatã, vor fi date publicitãtii dosarele si dacã vor mai exista aceste dosare ale lui Nãstase (de activitate asiduã în cadrul DIE si ale procesului Suciu).
Cînd, cu cîtiva ani în urmã, a izbucnit scandalul Priboi, presa întreagã a înregistrat actiunile furioase de apãrare a lui Priboi de cãtre primul-ministru al României, Adrian Nãstase. Ce legãturã poate fi (cã de rudenie nu este) între un pretins intelectual de rasã, doctor în Drept, profesor universitar, si un ofiter tortionar, dovedit semidoct si semianalfabet original, recrutat din drojdia societãtii si instruit în scolile politiei politice, unde a învãtat ura de clasã, ura de oameni, deci o brutã? Priboi i-a botezat lui Nãstase primul copil. Priboi a fost ridicat de Nãstase în ritmul urcusului sãu politic: purtãtor de cuvînt, deputat PDSR, consilier personal. Si nimeni nu s-a întrebat de ce Nãstase urãste ideea deconspirãrii Securitãtii si s-a opus cu vehementã ca dosarul lui Priboi sã fie fãcut public. Explicatia este simplã: Priboi a fost legãtura lui Nãstase cu Securitatea, a fost îndrumãtorul lui. Dacã Priboi este descoperit si, eventual, adus în fata justitiei, atunci el va vorbi si de Adrian Nãstase, si de colaborarea lor. Or, în acest caz, urmeazã prãbusirea de pe înaltul soclu pe care si 1-a construit.
Presa din tarã a anuntat cã la examenul de bacalaureat pãrintii au fost de acord sã se facã publice rezultatele obtinute de elevi, cu o singurã exceptie: pãrintii elevului Andrei A. Nãstase (Adrian si Dana) de la Liceul Jean Monet". Initial s-ar putea aprecia modestia si dorinta de a pãstra un secret familial. Dar n-a fost sã fie asa! La finalul examenului de bacalaureat s-a anuntat, de data asta, cã odrasla premierului a obtinut cea mai mare notã, si pe liceu, si pe Bucuresti. Si atunci unde ar fi modestia? Faptul a reamintit, celor ce cunosc amãnuntele, o altã asemenea situatie, petrecutã cu cîteva decade înainte, dar cu alti actori pe scenã. Dana, sora lui Adrian, a dat examen de admitere la Facultatea de Filologie (sectia englezã) si a cãzut la examen, fapt pentru care plîngea acasã în hohote, cu toate consolãrile mamei sale. Tatãl, Marin Nãstase, nu era acasã. Cînd a venit, el si-a gãsit fiica în lacrimi. A aflat cauza, si-a îmbrãcat pardesiul imediat si a iesit în rãcoarea serii de toamnã. Dupã o orã s-a întors si, vesel, i-a spus fetei: ai reusit! A doua zi, pe listele celor reusiti la admiterea la limba englezã a apãrut si numele Nãstase M. Dana. Este de bãnuit cã tãticul a fãcut un tîrg acolo unde s-a dus, fiindcã la absolvirea facultãtii Dana nu a fost angajatã ca profesoarã, ci ca salariatã a unei firme de comert exterior. Or, se stie de cine apartineau Comertul Exterior, Externele, Turismul s.a. Dana a fost trimisã imediat în Siria, apoi în Norvegia si Olanda (în coasta NATO). Dupã 1989, a avut

servicii numai în contact cu strãinii, la Sofitel, Sörös si la multi altii, la fel de importanti. Asa cã istoria s-a repetat, între douã examene: tatãl a avut timpul sã aranjeze ca fiul sãu sã cunoascã subiectele (sau altã metodã) pentru evitarea oricãrei surprize.

Alte cîteva esecuri

Au urmat o serie de evenimente care, analizate acum, dupã scurgerea timpului, apar nu tocmai plãcute familiei Nãstase Scatiu". Cu tot doctoratul în izotopi radioactivi, cu toatã practica de asistent la Institutul de Petrol si Gaze, pentru a fi pãstrat în Bucuresti (la mutarea din Capitalã a acestui institut) sau din alte ratiuni, dr. ing. Nãstase a fost trimis pe postul de director al Învãtãmîntului Profesional din Ministerul Învãtãmîntului, un post de birocrat, care ar fi putut fi obtinut de oricare alt inginer, nu de un doctor inginer specialist" în izotopi radioactivi, deci nu un post de mare prestigiu, ca profesor universitar.

Prin 1973-1974, prof. dr. ing. a avut din nou o problemã" cu fiul sãu, care si-a continuat vechea relatie cu I. D. Suciu. De data asta, acest viciat mergea cu Adisor la portile fabricilor si, cu tehnica specificã tuturor corupãtorilor, ademenea tineri muncitori, atrasi si de titlul sãu de fost profesor. La aceste racolãri a participat si acela care, peste ani, avea sã pretindã sã conducã România si pe care, din lasitate, chiar si fostul Rege l-a declarat cea mai importantã persoanã a anului 2003. Tinerii racolati, adusi în casa lui Suciu, se întreceau în betii si orgii, printre partide de sex si perversiuni sexuale. Cum a aflat Militia, rãmîne (încã) o mare enigmã. S-o fi lãudat vreunul dintre tinerei? Vecinii au raportat activitãti suspecte sectoristului? Sau Suciu era deja cunoscut Sectiei de Moravuri? Cert este cã militienii au a cãzut în mijlocul unui asemenea dezmãt, dupã ce înainte, de pe o scarã a unei masini de pompieri, se fotografiase pe fereastrã totul. A urmat ancheta, în care vinovatii principali erau I. D. Suciu si Adrian Nãstase, ca racolatori si corupãtori. Pînã în seara procesului, asa s-a stiut, dar a doua zi a urmat bomba: acuzat - lon D. Suciu, martor al acuzãrii - Adrian Nãstase!

I.D. Suciu, pentru inversiuni sexuale si corupere a unor bravi fii ai clasei muncitoare, a fost condamnat la 8 ani. Dupã executarea pedepsei, au urmat alti 6 ani deportare în Bãrãgan, Suciu fiind considerat un pericol social. Îngerul pãzitor, fie el Priboi sau altul, l-a fãcut pe Adrian Nãstase curat ca lacrima, într-un proces cu usile închise, deci fãrã public, cu numai ceva lucrãtori" de Militie si Securitate, proces tinut prin 1973. Dar si favoritul zeilor", Nãstase, a avut cumva de suferit. În mod discret, el a fost scos de la Presedintia Consiliului de Ministri si expediat, ca cercetãtor, la Institutul de Drept Penal. Toatã aceastã întîmplare a constituit un semnal de alarmã pentru Marin Nãstase, tatãl. Si, în linistea noptii, a plãnuit sã-1 cãsãtoreascã pe Adrian, sã-i dea o identitate socialã nouã, nimeni nemaiputîndu-l acuza de invers", sperînd, în acelasi timp, sã-i gãseascã o viitoare sotie tot asa de naivã si necunoscãtoare cum îsi alesese el. Problema era însã mai complicatã, deoarece, conform dorintei tatã-fiu, viitoarea doamnã Adrian Nãstase mai trebuia sã fie si fiicã de nomenclaturist, care sã punã umãrul si la prestigiul familiei, si la ridicarea politicã a progeniturii tigãnesti, Adrian Nãstase.

Norocul i-a zîmbit din nou lui Marin Nãstase. La Directia Învãtãmîntului Profesional, pe care o conducea, se afla, ca sefã de cadre, sotia fostului ministru de Externe, comunistul ilegalist, Grigore Preoteasa, mort în accidentul de avion din 1957, de la Moscova. Tovarãsa Preoteasa avea o fiicã studentã la filologie, în anul III sau IV, la Universitatea Bucuresti. Marin Nãstase, directorul, a fãcut pe petitoarea, a convins-o pe tovarãsa sã-si mãrite fata, el fiind motorul" care a reusit sã-si însoare/mãrite bãiatul, desigur, pãstrînd secretul despre fiul sãu, pãstrîndu-l pînã la moarte si fatã de sotia sa, care, dacã l-ar fi cunoscut, si-ar fi explicat mai bine propria ei viatã conjugalã.

Sforile au fost trase, tinerii se zice cã s-au plãcut, se zice cã s-au si iubit chiar, oricum, cãsãtoria lui Adrian cu domnisoara/tovarãsa Preoteasa-fiicã s-a aranjat. De toate sforãriile tatãlui sãu, Adrian s-a tinut departe, dar s-a conformat, ca fiu ascultãtor. Si, cum ambele familii erau comuniste", s-a aranjat numai cãsãtoria civilã, nu si cea religioasã. Pe vremea aceea, Adrian nu stia sã-si facã nici semnul Crucii, nu frecventa bisericile la slujbele religioase, asa

cum o va face peste 30 de ani.
Cãsãtoria civilã a avut loc la Primãria din Piata Amzei, în prezenta unei echipe de tãrani secui (tov. Preoteasa-mama era unguroaicã, din secuime), îmbrãcati în hainele lor de la tarã traditionale, si a altor cîtorva persoane, selectionate cu grijã de Marin (Titi) Nãstase, din partea familiei lui: doar fratele sãu cu sotia, iar din partea Elenei Dragomirescu-Nãstase (mama ginerelui) doar o sorã cu sotul. Dupã încheierea ceremoniei si oferirea unei cupe de sampanie cu biscuiti, a urmat un prînz, la CoS", dar socrul, Marin, s-a îngrijit sã elimine dintre invitatii prezenti la Starea Civilã pe fratele sãu cu sotia (fost comerciant, nationalizat în anul 1948) si pe sora bunã a mamei-soacre a lui Adrian, cu sotul, fost detinut politic, desi ar mai fi avut 3 frati si pãrintii în Bucuresti, nechemati, pentru a nu da explicatii tov. Preoteasa despre acesti dusmani de clasã" pe care îi invitase (doar ca decor) la ceremonia cãsãtoriei, unde nu atrãseserã atentia nimãnui.
A doua zi dupã cãsãtoria civilã, Adrian Nãstase s-a mutat sã locuiascã în casa tov. Preoteasa, din Parcul Primãverii, îndeplinindu-se dorinta combinatã (a tatãlui sãu si a lui) de a deveni sot de fiicã de nomenclaturist. Totul dovedea cã planurile lui Marin s-au realizat si cã mergeau pe drumul dorit de el. Dar n-a fost sã fie asa! Dupã cîteva zile de om cãsãtorit cu o tînãrã frumoasã, atractivã si foarte simpaticã, într-o searã, pe la orele 11, cineva a sunat la usa familiei Nãstase. La întrebarea doamnei Nãstase cine este?", a rãspuns fiul Ady. A urmat un dialog scurt:
Ce s-a întîmplat, Adisor, mamã?"
Rãspunsul: Mamã, dacã nu mã primesti în casã, lasã-mã sã dorm în hol, nu vreau sã mã mai întorc la ea".
Si mama a mai întrebat apoi: De ce, mamã, este o fatã bunã, frumoasã?!" Rãspunsul a fost: Eu vreau sã studiez, sã citesc, si ea mã solicitã prea mult!"
A doua zi, doamna Preoteasa a vizitat, cu mare scandal, familia Nãstase, spunîndu-le, fãrã alte explicatii inutile, cã, în noaptea anterioarã, Adrian si-a pãrãsit tînãra sotie, sãrind pe fereastrã, bineînteles fãrã stirea cuiva din casã.
Au continuat discutiile între patru ochi", între Marin (Titi) tatãl si tov. Preoteasa - mama tinerei doamne Nãstase. Nu vom sti niciodatã dacã tãticul lui Adisor i-a dezvãluit mamei victimei" devierea sexualã a fiului. Nu s-a putut gîndi cã Adisor al ei îsi va schimba gusturile amoroase" atît de repede. A urmat apoi divortul. Ceva mai tîrziu, fiica tov. Preoteasa s-a recãsãtorit. Adrian si-a continuat viata lui de burlac, cu aventurile, bucuriile, necazurile si, mai ales, cu mari succese profesionale, fiind sprijinit, desigur, de îngerul cu epoleti", pãzitorul grijuliu, si ajutat, bineînteles, pentru randamentul lui.

*** * ***

NOTÃ. Îmi asum toatã responsabilitatea pentru afirmatiile fãcute în acest articol si îi multumesc, pe aceastã cale, domnului Grigore L. CULIAN, editorul ziarului New York Magazin", pentru curajul, demnitatea si hotãrîrea cu care a luat decizia publicãrii unui material care aduce la cunostinta opiniei publice fapte adevãrate, legate de ascensiunea politicã fulminantã a unui alt fost nomenclaturist comunist care, iatã, doreste sã devinã presedintele României.

Aurel Sergiu MARINESCU,
Scriitor, fost detinut politic
(Text reprodus din ziarul New York Magazin",
numerele din 8 si 15 septembrie 2004)